

L'ESPORT I JO

- Guillem, passa la pilota! - va bramar l'entrenador des de la banqueta.

Al seu costat, els companys d'equip em fitaven ansiosos, mossegant-se les ungles, anhelant amb força que aquest cop no l'errés. Ben conegudes eren les meves pífies en el bàsquet. Hom solia recordar el dia que, inexplicablement, vaig llançar a cistella des de l'extrem oposat del camp perquè havia llegit al marcador que restaven tres segons de partit... quan en realitat quedaven tres minuts.

- És que t'has tornat sord? Passa la pilota! - va cridar el Marc, desesperat.

Eren els últims segons de l'últim quart de l'últim partit de la temporada, i, si guanyàvem, ens endúiem la lliga i pujàvem de categoria. Però el nostre adversari (i acèrrim rival) lluitava per la mateixa fita, un equip barceloní que lluïa el blanc i el blau a la seva samarreta. Com que els manresans mai no havíem guanyat un trofeu abans, la nostra il·lusió era tan desmesurada com els nostres nervis. El temps corria i perdiem d'u al marcador, però jo tenia la pilota i estava atent sota la cistella. A les meves mans tenia el destí sencer de l'equip, la sentència de tota una temporada. El món depenia de mi. Ho sabia.

Sense pensar-m'ho dues vegades vaig aferrar la pilota amb les meves dues mans tot cercant l'angle més adient, vaig enfocar la mirada, vaig aixecar la pilota... i vaig llançar. Un tir precís. I tant. La pilota va rebotar contra el taulell i després va entrar a cistella fregant la xarxa.

Em vaig girar cap a l'entrenador tot cercant la seva aprovació abans de començar a saltar d'alegria. Però ningú no va celebrar res. En el seu lloc va esdevenir-se una tempesta de malediccions i crits desconsolats a la banqueta manresana. Alguna cosa no rutllava. Vaig mirar el marcador. "Fantàstic". Quedaven deu segons i ara perdiem de tres punts.

Ni la més heroica de les jugades del meu equip va salvar-nos de la meva pífia magistral. Recordo bé els instants que van succeir el xiulet, tan llargs com vergonyosos. "Per què no he passat la pilota?". "És que existeix una pífia més perfecta?". Potser va ser aleshores quan vaig copsar que el bàsquet no era el meu fort.

Certament, l'esport mai no se m'havia donat bé. Al futbol sempre acabava a terra, colrat de blaus i esgarrinxades. En el beisbol, el meu rècord d'strikes va resultar ser tan vergonyós com imbatible. Al tennis no en donava ni una i del bàsquet ja n'havia tingut prou. Quan a l'escola féiem equips de futbol a l'hora de pati, jo era com un càstig, una maledicció. Tenia la mania innata de fer perdre tots els equips en els que aconseguia prendre part. De tant en tant gosava proposar esports nous als meus amics amb l'esperança que valgués per a algun d'ells. Però amb el tennis taula vaig resultar ser un desastre, i, amb el voleibol, una broma grotesca sense gràcia.

Després d'una pila d'anys i de fracassos, d'esforços fútils i d'esperances frustrades, em vaig voler rendir, i vaig decidir abandonar l'esport per sempre més. "No es pot dir que no ho hagi intentat", solia repetir-me, però, dins meu, alguna cosa em va entristir. Deixar l'esport dolia fins i tot per a un negat com jo. És així que vaig voler acomiadar-me'n tot atorgant-me una darrera oportunitat.

L'endemà, vaig disfressar-me d'atleta i em vaig presentar pel meu compte a un cross infantil. Tan sols en arribar al circuit vaig advertir que l'angosta línia de sortida es trobava atapeïda de corredors. "No se t'acudeixi acabar l'últim de tots ells". Afortunadament, alguns dels atletes semblaven tenir tan poca experiència com jo. D'altres... Bé, duien la samarreta del Club Atlètic Manresa i això em va aterrir bastant.

El tret de sortida va sonar estrepitós fins i tot tapant-me les orelles. Sense comprendre com ni perquè, vaig començar a córrer com un desesperat. "Frena, inútil. Que són dos mil metres, no dos-cents". Però no vaig frenar. Les passes dels adversaris sonaven puixants darrere meu. No vaig gosar mirar. En el seu lloc vaig seguir accelerant fins que l'amenaça es va perdre en la llunyania. El camí s'esgotava poc a poc al meu davant i jo seguia a l'avantguarda. "Per què no em canso? Per què estic guanyant?". La meva incredulitat augmentava amb cada gambada... I vaig creuar la meta.

- He guanyat? - vaig preguntar a la gent mil vegades per assegurar-me'n. Però ni tan sols amb el trofeu a les mans no en vaig estar segur.

El món va semblar embogir quan mig any després vaig començar l'atletisme i vaig esdevenir campió de Catalunya de cross infantil en la categoria de dotze anys.

Thomas Edison una vegada va dir que molts dels fracassos de la vida succeeixen perquè la gent no se n'adona del prop que n'està de tenir èxit quan es rendeix.

Jo vaig voler rendir-me una vegada, i per aquesta raó gairebé em vaig perdre els millors passos del camí.